

Η γελοία αντιφατικότητα του ρεφορμισμού

Πάνος Παπανικολάου, γιατρός ΕΣΥ, μέλος ΠΕ Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης – Ενωτικού Κινήματος για την Ανατροπή – Αριστερής Κίνησης Περιστερίου

Είναι γνωστό πως κάθε φορά που απειλείται η σταθερότητα του αστικού πολιτικού σκηνικού, **η ηγεσία του ΚΚΕ** σπεύδει να το στηρίξει. Το **1989** ΣΥΝκυβέρνησε με ΝΔ και με ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, το **1990 – 1991** χαρακτήριζε «τυχοδιωκτικές» τις κινητοποιήσεις της νεολαίας ακόμα και μετά την δολοφονία Τεμπονέρα, το **1997** συναίνεσε στην ανάληψη της **Ολυμπιάδας** της μίζας – ντόπας – ξεφτίλας, το **1998** απουσίαζε από την μεγάλη μάχη των κινημάτων της παιδείας ενάντια στον «**διαγωνισμό ΑΣΕΠ**» (την πρώτη μεγάλη μάχη ενάντια **στην αστική λογική της «αξιολόγησης»**), το **2008 αποδοκίμασε** την μεγαλειώδη εξέγερση μετά την δολοφονία Γρηγορόπουλου κλαψουρίζοντας για δυο τρεις σπασμένες βιτρίνες, από το **2010 ως το 2012 χλεύαζε** τις συγκλονιστικές αυθόρμητες λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο 1ο μνημόνιο, το **2015** επίσης κλαψούριζε και μάλιστα **το ίδιο τροπάρι με ΣΥΡΙΖΑ – ΝΔ – ΠΑΣΟΚ «ρήξη με ευρωζώνη και με ΕΕ σημαίνει καταστροφή»** συμβάλλοντας στην τρομοκρατία του λαού για την αποδοχή του 3ου μνημονίου (που περιλάμβανε την υποταγή στο 2ο και στο 1ο).

Τώρα επί κυβέρνησης Μητσοτάκη αυτή η συναινετική «λογική» έχει απογειωθεί σε τόσο δυσθεώρητα «ύψη» που αγγίζει τα όρια της πολιτικής σχιζοφρένειας λόγω των αντιφάσεων της.

– Από την μια επιτρέπεται στους βουλευτές του κόμματος να ψηφίζουν **προτάσεις δυσπιστίας** στο αστικό κοινοβούλιο, δηλαδή να ψηφίζουν υπέρ της ανατροπής της αστικής κυβέρνησης από το αστικό κοινοβούλιο. Από την άλλη όμως απαγορεύεται στον λαό και στην νεολαία – στις ομοσπονδίες, στα σωματεία, στους φοιτητικούς συλλόγους, στις κοινωνικές συλλογικότητες – να έχουν το ίδιο αίτημα **στην απεργία και στην διαδήλωση**.

– Από την μια επιτρέπεται να διεκδικούμε να μην γίνουν ιδιωτικοποιήσεις που δεν έχουν γίνει

ακόμα. Όμως από την άλλη απαγορεύεται να διεκδικούμε να αναιρεθούν οι ιδιωτικοποιήσεις που έχουν ήδη γίνει. Απαγορεύεται π.χ. να απαιτούμε **να φύγει η “Hellenic Train”**, απαγορεύεται να λέμε πως πρέπει να ξαναγίνουν ΝΠΔΔ το **Παιδοογκολογικό και το νοσοκομείο Σαντορίνης**. Επιτρέπεται να αγωνιζόμαστε ενάντια στα «Ωνάσεια» σχολεία όμως αν π.χ. το 5ο Περιστερίου γίνει «Ωνάσειο», τότε θα απαγορεύεται να λέμε να ξεγίνει. Κλπ, κλπ ...

Η δικαιολογία που προβάλλεται γι’ αυτή την σχιζοφρενική (κυριολεκτικά ...) αντίφαση της ρεφορμιστικής - συναινετικής αντίληψης είναι πως τάχα με τα αιτήματα αυτά ... «καλλιεργούνται αυταπάτες». Δηλαδή πως θα πάθουν «αυταπάτη» η εργατική τάξη, η νεολαία και όλος ο λαός αν μάθουν πως μπορούν να ρίχνουν αστικές κυβερνήσεις από τα κάτω - με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις - και αν μάθουν πως το κίνημα έχει μεγαλύτερη δύναμη από τις αστικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Δηλαδή πως κινδυνεύουμε να νοσήσουμε από «αυταπάτη» οι υγειονομικοί (συμπεριλαμβανομένων και των συναγωνιστών του ΚΚΕ) που τόσα χρόνια αγωνιζόμαστε για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία. Δηλαδή πως κινδυνεύουν να νοσήσουν από «αυταπάτη» πέντε ολόκληρες σπουδαστικές γενιές φοιτητών που αγωνίζονται δυναμικά ενάντια στα ιδιωτικά «ΑΕΙ». Δηλαδή πως κινδυνεύουμε να νοσήσουμε από «αυταπάτη» όλοι όσοι λέμε δημόσιες συγκοινωνίες ασφαλείς για τον λαό. Δηλαδή πως κινδυνεύουμε να νοσήσουμε από «αυταπάτη» όλοι όσοι λέμε ρεύμα φθηνό, ΔΕΗ για τον λαό και όλοι όσοι λέμε να μην αρπάξει το νερό η Nestle για να μην πούμε το νερό, νεράκι. Κλπ, κλπ ... Μάλλον αυτή η «αυταπάτη» είναι χρόνια και ύπουλη νόσος για την οποία ευτυχώς διαθέτουμε ανοσία.

Όμως πίσω από αυτές τις γελοιότητες υποβόσκει κάτι πολύ χειρότερο. Η αντίληψη πως ο υποκειμενικός παράγοντας («οι συνθήκες») τάχα δεν ωριμάζει μέσα από την αντικαπιταλιστική πάλη της εργατικής τάξης και συνολικά του λαού. Δηλαδή πως η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας επαναστατικής ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος και κατάργησης της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής τάχα δεν έρχεται μέσα από την εμπειρία αγωνιστικής διεκδίκησης στόχων επιτακτικά αναγκαίων και ταυτόχρονα εκτός ορίων του συστήματος έτσι ώστε να κατανοείται πλατιά και βαθιά **η επιτακτική αναγκαιότητα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής**. Δηλαδή πως τάχα αυτή η συνειδητοποίηση θα έρθει με έναν μεταφυσικό τρόπο όταν μια ωραία πρωία το ΠΓ θα αποφασίσει πως «οι συνθήκες ωρίμασαν». Δηλαδή ποτέ. Δηλαδή αντιμαρξιστικές αντιλενινιστικές αρλούμπες.

Φυσικά η ηγεσία διαχρονικά κάθε άλλο παρά ανόητη είναι. Αντίθετα είναι πανέξυπνη μεν, συμβιβασμένη δε. Είναι ικανότατη στα ιδεολογικοπολιτικά εφευρήματα δικαιολόγησης του

συμβιβασμού της. Το 1989 είχε σερβίρει τον υποτιθέμενο κίνδυνο «εκτροπής» (;) για να δικαιολογήσει την συμμετοχή της στις αστικές ΣΥΝκυβερνήσεις. Το 2015 είχε σερβίρει τον υποτιθέμενο κίνδυνο «καταστροφής» (;) για να δικαιολογήσει την υποταγή της στο ευρωμνημονιακό “ΤΙΝΑ”. Και τώρα 2025 εφευρίσκει τον υποτιθέμενο κίνδυνο της «αυταπάτης» (;) για να δικαιολογήσει την άρνησή της στους **πολιτικούς στόχους του εργατικού κινήματος** σε μια συγκυρία όπου **28/2/25** είχαμε μια **συγκλονιστική πανεργατική ΠΟΛΙΤΙΚΗ απεργία, την πρώτη ΠΟΛΙΤΙΚΗ απεργία** μετά πολλές δεκαετίες. Και όλο αυτό πηγαίνει αγκαλίτσα με έναν ολόκληρο οχετό ψεμάτων ενάντια στην επαναστατική αριστερά που σαφέστατα απευθύνεται αποκλειστικά στο καθαρά «εσωτερικό» ακροατήριο.

Όμως η αντίφαση έχει οξυνθεί πια τόσο πολύ που δεν μπορεί να ελεγχθεί. Έχει αποκτήσει κρισιακό χαρακτήρα. Κηρύσσοντας την αιώνια αναμονή «ωρίμανσης των συνθηκών» (την οποία παραπέμπει αιωνίως σε ένα αόριστο μελλοντικό «επέκεινα») κινδυνεύει άλλη μια φορά να «ωριμάσει» με την στάση της την πυροδότηση μιας ακόμα εσωκομματικής κρίσης. Οπότε για μια ακόμα φορά θα αρχίσει (μάλλον έχει ήδη αρχίσει ...) να συκοφαντεί ως «ναυάγια της ταξικής πάλης» τους διαφωνούντες και αποχωρούντες. Για να κουκουλώσει για άλλη μια φορά (την πολλοστή μετά την Βάρκιζα και μετά το «ούτε ψωμί ούτε νερό στον προδότη Κλάρα») το αδήριτο γεγονός πως η ίδια η ηγεσία είναι το αιώνιο ναυάγιο της ταξικής πάλης καθώς πάντα την σέρνει στον βυθό σαν βαρίδι ο ρεφορμισμός της.

Πηγή: **PRIN**